Jaargang. — N° 100 Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag, 14 December 1912

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaar
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

De personen die een abonnement aan den POSTRIJDER voor 't jaar 1913 nemen, zullen ons blad kosteloos ontvangen van den dag hunner inschrijving tot 31 Dec. aanst.

Nieuwjaars Prijsraadsel
van den Postrijder

« Gij steelt, » riep oolangs kleine Kaat
Tot haren makker Piet.
«Och,» zei hij, «'k geef 't u gaarne weer.»
Maar Kaatje wilde 't niet.
En toen hij toch 't haar wedergaf,
Liep zij van hem van daan,
En klaagde dat die stoute Piet
« Het tweemaal had gedaan. »
Het stelen en het geven was
Dus « tweemaal 't zelfde doen. »
Gij raadt vast wat het is geweest,
Zoo niet — het was een.....

32 SCHOONE PRIJZEN

waarvan wij hieronder de lijst mededeelen, zullen tusschen de goede oplossers van dit Nieuwjaars Prijsraadsel uitgelot worden.

De uitloting zal publiek plaats hebben, in ons verkoophuis, Groote-Markt, 37-39, Tongeren op Donderdag 30 Januari, om 10 ure 's morgens.

In ons nummer van Zaterdag 1 Februari, zal de uitslag afgekondigd worden en in hetzelfde nummer geven wij het prijsraadsel voor de maand Februari.

Om te kunnen deelnemen aan onzen jaarlijkschen raadselprijskamp, moet men drie voorwaarden vervullen :

1° Geabonneerd zijn aan den *Postrijder* :

2° De abonnementsprijs voor 1913 betaald hebben ;

3° De oplossing schriftelijk insturen *voor dinsdag 28 Januari.*

* * *

Wij herinneren aan onze lezers dat wij, buiten dit jaarlijksch prijsraadsel, iedere maand een raadsel mededeelen, met vier prijzen, met telkens een *zakuurwerk* of een *wekker* als eerste prijs.

Dit jaar werden er aldus tien raadsels, met telkens vier prijzen afgekondigd, zoodat onze abonnenten **40 PRIJZEN** gewonnen hebben, en met de 32 prijzen die aan ons nieuwjaarsraadsel verbonden zijn, maakt dit te samen

72 PRIJZEN

die door onze lezers kunnen gewonnen worden.

LIJST DER PRIJZEN
aan de goede oplossing van ons Nieuwjaars-prijsraadsel verbonden

EERSTE PRIJS : — Een volledig tafelservies

2. Een zetel
3. Een spiegel
4. Een remontoir-uurwerk
5. Koffieservies
6. Koffieservies
7. Een wekker
8. Lavaboservies
9. Bierservies, bestaande uit karaf, glazen en draagbord
10. Keukenvoorwerpen
11. Petroollamp
12. Een schoon paar vazen
13. Ingelijst kunsttafereel
14. id.
15. id.
16. Beeld van het H. Hart
17. » van O. L. Vrouw
18. » van den H. Jozef
19. Heiligen Beeld
20. id.
21. id.
22. Een kistje van vijftig fijne sigaren
23. id.
24. Een kistje van 25 fijne sigaren
25. id.
26. id.
27. id.
28. id.
29. Een pak chocolade
30. id.
31. Een prachtige scheuralmanak
32. id.

N. B. — Alleen onze geabonneerden hebben recht tot medeloting der prijzen.

Binnen kort zullen de prijzen in den *Boekhandel COLLÉE* Groote Markt, 37-39, aan de uitstalling tentoon gesteld worden.

Aan onze lezers

Wij eindigen heden ons mengelwerk
VERDRONKEN
dat sleuts een zevental weken geduurd heeft, en nochtans gretig is gelezen geworden.

In ons nummer van zaterdag aanstaande beginnen wij een NIEUW EN BOEIEND MENGELWERK, dat, wij zijn ervan overtuigd, met belangstelling door al onze geabonneerden zal gelezen worden.

Algemeene werkstaking.

Een socialistisch blad, schrijft het volgende, dat de socialistische hoofdmannen erg moet kittelen :

« Wij zijn noch spotters, noch zwanzers, vooral als er kwestie is van de inrichting der werklieden, en wij hebben geenszins gezwansd, als we zegden dat de werklieden in de algemeene werkstaking heel en gansch hun loon slachtofferden.

» De jaarwedden getrokken voor politieke ambten, in de dagbladen, in de syndikaten en in de samenwerkingen zouden ook volledig moeten gestort worden in de nationale hulpkas (staakpenning) ; het tegendeel zou geene zwans zijn maar aftruggenarij.

» Wanneer wij voor de kiezingen waarborgen geeischt hebben van de kandidaten die om onze stemmen vroegen schold men ons uit voor zotten ; nu dat elkeen zijn plicht doe ter gelegenheid der werkstaking, zegt men dat wij zwansers zijn, omdat wij enkel niet willen gezwansd worden.

» Ziedaar de waarheid en ge zult wel zien dat het gros der socialistische en liberale jaarwedden niet algeheel in de nationale hulpkas (staakpenning) zullen gestort worden ; de kleine jaarwedden der Glasblazers-Vereeniging evenmin.

» En in dat geval zullen de werklieden spoedig genoeg hebben van de werkstaking.

» We meenen dat ze volkomen gelijk hebben.»

Ziedaar hoe de socialisten zelven lachen met de kopstukken, die alle dagen in de roode bladen de werklieden aanzetten om te storten maar zelven niemendalle geven.

De inschrijvingslijst, door Vooruit geopend, heeft in een tijdverloop van drie maanden 1500 fr. opgebracht.

Maar de bedienden der socialistische Gentsche instellingen elke week 1 per cent van hun weekloon moeten aan de staakpenning jonnen.

Jonnen de kopstukken ook 1 per cent aan den staakpenning ?

Morgen brengen : zij strijken op maar schieten niet af en de reden is, volgens een socialistisch blad van Charleroi, zeer gewettigd : de kopstukken zullen tijdens de algemeene werkstaking moeten werken en de werklieden niet !

En daar zijn menschen die zich door zulke praat bij den neus laten leiden.

Goesting is koop.

Aan de Socialisten

Koddig Blijspel.

Alle dagen moeten wij ons op d'eene of d'andere manier bezighouden met de kwestie van zuiver algemeen stemrecht.

Ge moet de socialisten daar hooren over raaskallen, het reimt meestendeels aan niemendalle.

Ze zeggen : Het algemeen stemrecht bestaat overal, uitgenomen hier ; wij antwoorden en wij kunnen het derhalve uitstekend en onwederlegbaar bewijzen ; het algemeen stemrecht bestaat in België maar 't is niet het eenstemmig algemeen stemrecht, doch het is het rechtveerdigste, het eerlijkste, het beste stelsel dat er bestaat. Dit zeggen wij niet alleen, maar dat beweren, dat drukken in boeken, personen, zeer bevoegd in die zaken en die zich de moeite hebben getroost die kwestie jarenlang te bestudeeren. Doch spreekt bij onze socialisten niet van « jarenlang studeeren », als zij zeggen of roepen of schreeuwen « alleman een stem ».

dan hebben ze — zoo meenen ze toch — den vogel van de wip geschoten ; en hoe harder en luider ze huilen en kelen, hoe geleerder zij hebben gesproken.... 't Is wel zonderling, maar wat kunt ge er aan doen. Een mensch kan niet anders zijn, dan hij is : hij heeft zich zelf niet gemaakt ; en zoo is het ook met een socialist.

Ze beweren nog, de socialisten, dat het puur en simpel, de sleutel is tot het openen van de schoone hervormingen.

't Is weer eene leugen ; we geven toe eene « onvrijwillige » leugen, maar in alle geval, 't is er toch eene. Welke hervormingen zouden er door het puur en simpel eenstemmig stemrecht wel tot stand komen, welke nu door ons huidige stelsel niet worden ingevoerd ? Zie, dat zouden we wel eens willen weten.

Maar, lieve heeren socialisten, getroost u toch eens de kleine moeite uwe kijkers een oogenblik open te zetten ; ziet eens even hoe het in Frankrijk, het klassieke land van zuiver universeel stemrecht, hoe het daar gestaan en gelegen is.

Vergelijkt eens de arbeidswetten van dat land met die van België. — Spreekt uwe lezers eens over de wetten van maatschappelijke verzekering, op het arbeidstoezicht, op de gezonde en goedkoope woningen, doet eens het verschil uitschijnen tusschen al die Belgische en de Fran che wetten en als ge dat gedaan hebt, dan moogt ge zeggen, dat gij op de hoogte zijt ; dan ten minste hebt ge recht uw woord te plaatsen en met klaarziende en verstandige menschen mede te klappen. Doet g'het niet, dan houdt gij uwe volgelingen verschrikkelijk voor den aap, en dan zijn wij er no om uwe valschheid, uwe onrechtzinnigheid te doen uitschijnen in de oogen van dezen uwer partijgenooten, die door partijdrift niet stekeblind zijn geslagen.

Zuiver algemeen stemrecht is het middel om den socialen vrede te bekomen... Kan het dommer ? Is het juist in die landen niet met meer uitgebreid kiesrecht, dat het aantal en de heevigheid der werkstakingen het grootste is ?

Wij houden staan dat heel de beweging van de schandalige op touw gezette hongerstaking het werk is van onverzadigbare, reikhalzende politieke eigengelukzoekers.

En zoo het hier is, zoo gaat het op een ander.

Kijkt eens wat er in 't Groot Hertogdom gebeurt.

Daar zijn aan 't bewind de mannen van 't bloc, de socialisten, de liberalen, de radikalen.

Welnu, de katholieken vragen met aanhoudende vastberadenheid de herziening van de grondwet, tot uitbreiding van het stemrecht, ja, tot invoering van het algemeen stemrecht.

De socialisten zijn bijeen geweest om over de gronwetsherziening te beraadslagen. Gezel Welter, de leider van de socialisten in 't Groot-Hertogdom, heeft aan « Het Volk » van Amsterdam, het officieel socialistisch orgaan een lang brief geschreven.

Die brief is goud weerd, wij halen er tot stichting van alle eerlijke en rechtzinnige lieden, de hooldbepalingen uit.

M. Welter schrijft : « Ik en mijne vrienden, wij blijven partijgangers van algemeen stemrecht, dat vooral staat op ons programma, maar wij geven onzen steun niet aan een voorstel dat slechts een manuever is, bestemd om ruzie te brengen in het antiklerikaal huishouden.

« Wij zullen de zaken laten gelijk ze zijn. Er is geen gevaar bij, te meer daar men eene grondwet met herziet zooals men verandert van hemd, wij doen zooals iedere staatsman in zulk geval zou doen. Wij zullen de artikels bestudeeren die herzien kunnen worden ; wij zullen onze voorstellen op onzen tijd doen en het is dan dat wij zullen herzien...»

Welnu, wat zegt g'er van, groote socialistische kopstukken van België ; en gij heeren liberalen van Kamer en Senaat en uit de dagbladjenwereld ?

De katholieken vragen in 't Groot Hertogdom Luxemburg, het algemeen stemrecht. Liberalen en socialisten zijn daar aan het bewind. Nochtans bet kiesstelsel in 't Groot Hertogdom is onder vele opzichten erbarmelijk ; het kan onder geen opzichten bij het onze vergeleken worden. Niettegenstaande dat, weigeren liberalen en socialisten de kiestwet te veranderen.

En wij Belgische katholieken, na eene weergalooze overwinning, na eene rampvolle klopping der liberale partij, wij triomfantelijke overwinnaars, wij, de hevelingspartij van het Belgische volk, wij zouden moeten het hoofd in den schoot leggen, wij zouden op de knieen moeten vallen voor de roode Marianne ?? Maar zijn die menschen die zulke verregaande pretentie daarstellen, dan niet stapelgek ?

BUITENLAND.

Italië

BEGRAVEN IN EENE HOOPHILIT. — Eene jonge vrouw, die werk ging wegdragen in de omstreken van Napels, te Mondragone, werd 's avonds in volle veld aangevallen door kerels die, a haar op de grootste wijze te hebben onteerd, haar begroeven onder eene zware hooimijt.

De echtgenoot van het slachtoffer, ongerust wegens het uitblijven zijner vrouw, verwittigde de gendarmerie. Dank aan sommige sporen, werd de ongelukkige onder het hooi teruggevonden. Ze bestelde nog een kort nopens hare aanvallers voldoende aanwijzingen geven om hen te doen aanhouden.

— GRAFSCHENNIS. — Zooals wij woensdag gemeld hebben is het graf van hertogin Elisabeth van Genua, de moeder van koningin Margaretha van Italie, de grootmoeder van koning Victor-Emmanuel, op schandelijke wijze geschonden. De hertogin is vier maanden geleden gestorven en liggende in den grafkelder van de regeerende koninklijke familie te Turijn.

De graftrouwers zijn in de kapel, waar de graven zijn, binnengedrongen en zijn er in geslaagd de marmeren plaat, die de tombe van de hertogin dekt, weg te schuiven, door den muur te breken, en 3 kisten, waarin het lijk lag open te maken. De eerste kist was van hout, de tweede van versilverd metaal, de derde van zink. De kussens, waarop het lijk rustte, zijn weggerukt, de sieraden van het lijk gestolen. De bewaker van de koninklijke grafkapel werd den volgenden morgen door de verschrikkelijke lijklucht op het misdrijf opmerkzaam gemaakt. Men veronderstelt niet slechts met dieven maar ook met anarchisten te doen te hebben, wien het er om te doen geweest is de nagedachtenis van een koninklijke prinses te beleedigen.

Denemarken.

EENE MISDAAD. — Te Kopenhagen is een opzienbarende moord gepleegd. Eene Mev. Kock kwam in den nacht van Vrijdag op Zaterdag bij de politie aangeven, dat dieven bij haar waren ingebroken en haar man in zijn bed hadden vermoord. Een van de kerels had haar met een revolver in bedaring gehouden, terwijl de anderen de kas openbraken en geld roofden. Toen ze weg waren, was ze erg bevreesd om de politie te waarschuwen. Maar toen ze den heer Kock dood in zijn bed, met zware sneden strot en vele slagwonden op het hoofd, lag. Er was blijkbaar geroofd.

Den volgenden dag bevonden de weduwe, in het nauw gedreven, de ware toedracht van de zaak. Zij had een manneke Paul Hansen-Vindinge, het verkeer aangeknoopt toe gekregen, om haar man uit den weg te helpen ruimen. Deze dagen was de gelegenheid schoon. Kock had juist 3000 kronen in huis. De heer Hansen geen kiekt en de politie zou aan gewone inbrekers denken. Kock, die de griep had en koortsig was, lag weldra in diepen slaap. Hij werd gewekt door de slagen, die de moordenaar hem met een hamer op het hoofd toebracht. Toen hij zich nog verweerde sneed Hansen hem de keel door. Al dien tijd bleef de vrouw naast haar man in bed en hield zich slapende.

De vrouw erkende nu voor de politie dat het Hansen, wien het slecht in zaken ging, minder om haar beest als om het geld en goed van haar man te doen was. Tot gisteren was er geen spoor van Hansen ontdekt. Men denkt, dat hij een mets kwaads vermoedende halfstijfvrouw op zijn sleeft meegenomen.

Duitschland

DOOD VAN PRINS REGENT LUITPOLD VAN BEIEREN. — Prins-regent Luitpold van Beieren is donderdag morgend te 7 uur 50 overleden.

Prins Luitpold van Beieren, regent van het rijk sedert 10 Juni 1886, als plaatsvervanger van den zinnelooze koning Ludwig, die drie dagen vroeger zijn verdronk en sedert dien in vervanging van den zinnelooze koning Otto, werd geboren op 12 Maart 1821 en is dus in zijn 92e jaar.

Zijn opvolger als regent van het rijk zal wezen prins Ludwig, zijn oudsten zoon, die zelf reeds grootvader is, vermits zijn zoon, prins Ruprecht, schoonbroeder van onzen koning, reeds drie zonen heeft, waaronder een die reeds 11 jaar telt.

Prins regent Luitpold was een groote figuur in Duitschland en zijn afsterven zal in alle Duitsche gouwen een rouw zijn.

Groep afgevaardigden der verschillige natiën bij de bestendige commissie, aangesteld door de Internationale Suikerconventie.

Frankrijk

EEN BELG TER DOOD VEROORDEELD. — Dinsdag verscheen voor het assisenhof van de Sarthe (Frankrijk), de genaamde Gustaaf Auxerre, landbouwers recht te Juillée, 44 jaar oud, geboren te Brussel, die den 25 Juli laatst, te Coulombiers, de 10-jarige Magdalena Besnier, veehoedster, vermoordde.

Auxerre had zijn slachtoffer onder eenen groeten boom gesleurd, waar hij pleegde een schandelijken aanslag op het meisje te plegen. Daar het kind zich dapper verweerde en om hulp riep, brachte den ellendeling de kleine lieslier twee meststeken in de borst toe en sneed alsdan zijn slachtoffer de keel over.

De kleine martelares werd door inwoners der gemeente aan den boord van eenen gracht dood gevonden.

Auxerre, een zeer slechte kerel, die reeds voor dergelijke feiten veroordeeld was, bracht ter zitting voor zijne verdediging in, dat hij den dag dronken was en zich niets meer herinnerde.

Het assisenhof heeft den vuigen kerel ter dood veroordeeld.

— HATELIJKE SAMENZWERING TEGEN EENEN PRIESTER. — De pastoor van Petit Palus departement der Gironde in Frankrijk was beschuldigd geworden van zeer ergelijken leeftenen heeft op acht dagen tijds terecht gestaan voor het assisenhof en voor de hoofdstedelijke rechtbank. Hij werd in beide gevallen vrijgesproken. Zijne vijanden hadden hem den raad gegeven te vluchten maar de pastoor heeft geweigerd dat hij van zijne onschuld bewust was.

Toen hij voor rechtbank verdiet werd hij door zijne talrijke vrienden naar de St Jansberk gebracht aan een plechtige Te Deum gezongen werd. Het is weer al een klerikaal schandaal, door de vrijmaurerij op touw gezet dat mislukt is.

Verklaringen van eenen Grieschen gevolmachtigde.

Een der gevolmachtigden die M. Venizelos vergezellen, heeft gisteren verklaard aan den brielwisselaar van de *Tribuna*, dat er geene hoegenaamde onenigheid bestaat tusschen Griekenland en de andere Balkenstaten.

Wat de vredesvoorwaarden betreft, de vertegenwoordig van Griekenland voegde erbij

Ons land is hoegenaamd niet van zin al te zien van Salonika en alhoewel het vast besloten is in goede betrekkingen te blijven met Italie, zal het toch volhouden dat het eiland Sazeno deelmaakt van de groep Grieksche eilanden.

BINNENLAND.

TILFF. — Op zijne ronde door een klein bosch, ontwaarde een wachter een wild zwijn. Hij snelde naar eenen nabijwonende gewezen gendarm en deze schoot het dier neer. Het weegt 120 kilos. Ongetwijfeld heeft de sneeuw dit dier zoo dicht nabij het dorp gedreven.

BRUSSEL. — AUTOMOBIELONGE. — Gisteren reed den vaituoud boed een zeer zwierig gekleed persoon van een dertigtal jaren, een Engelschman, bijstand, zich in een handschoenwinkel der Aspichlaan, te Brussel, aan en koch een paar handschoenen, zeggend dat hij zeer haastig was, daar hij vertrekken moest.

Hij gaf als betaling een goudstuk van twintig frank. De winkeldochter gat er hem zestien frank op terug maar toen de klant eenige oogenblikken weg was, bemerkte zij dat het « goudstuk » een waardeloos stuje metaal, een jeton was, met den beeldenaar van Leopold II.

De beringerdiebaan zijn preestuk niet is wordt opgezocht.

— Een vrouw, moeder van zes kinderen, woonachtig te Smetlaille, zat met haar jongste wicht op den schoot, toen zij onverwacht, door eene bezwaring, verraste, van haren stoel viel met het kind onder haar. Toen zij tot het bewustzijn terugkwam, was het kind door verstikking reeds geborven. De arme moeder was over eenige dagen door haren man verlaten.

BERGEN. — Een persoon van Hoisbeek kwam naar Weesmaal en bezocht er vele herbergen. Men vond hem 's middags ongestreekt liggen voor eene herberg in het dorpen men stoeg hem in eene schuur. 's Avonds ging men naar hem zien, doch hij was dood. Het lijk werd naar Hoisbeek vervoerd en de burgemeester verwittigde het parket. Het lijk werd in het bijwezen van de magistraten door twee wetdokters onderzocht. Er werd vastgesteld dat de overledene bezweek ten gevolge van het overtolling gebruik van sterke dranken.

— DE MALE MOEDERMORD. — Een 17-jarig meisje, te Namen dienende was deezer dagen in vrlot bij hare ouders die een kosthuis voor werklieden hadden te Rum Linge.

Een der gasten, Iacetti genaamd, van Italiaansche oorsprong, maakte van de gelegenheid gebruiken vroeg de hand der jonge dochter. Hij liep eene weigering op, daar het meisje met een anderen gast verloofde.

Oorlog
IN DE BALKANSTAATEN.

Inbeveiligheden voor de Vredesonderhandelaars.

Uit Londen wordt gemeld, dat de kamers en zalen, bestemd voor de vredesonderhandelaars bijna in gereedheid gebracht zijn. Zes kamers of salons zullen in orde gebracht zijn.

In de zaal waar de eigenlijke konferencie zal gehouden worden, zijn groote borden aangebracht, waarop men landkaarten zal kunnen bevestigen.

Nevens die zaal is een salon, waar de onderhandelaars zullen bijeenkomen voor het aanvangen der konferencie.

Twee andere kamers zullen ter beschikking gesteld worden van de vredesonderhandelaars, voor het geval dat zij zouden verlangen met elkaar te spreken, buiten de konferencie. Eene andere kamer zal dienen als secretariaat.

Daar de bijeenkomsten der konferencie des morgens vroeg zullen aanvangen en final in den namiddag zullen duren, zal het den vredesonderhandelaars gegund zijn in het paleis zelf te ontbijten of thee te gebruiken.

De Turksche gevolmachtigden zijn Dinsdag uit Konstantinopel vertrokken.

---

schrikt had.... Sibylle von Barenthin keerde terug....

Zij was bleek. Zij droeg een strooheed en een eenvoudig wit kleed, zooals zij steeds in den zomer hier buiten placht te dragen. Men had kunnen denken dat ij zoo juist van het meer kwam, waar zij een half jaar tevoren was heengegaan. Zonder te aarzelen of te weifelen, schreed zij door het smalle portaal en trad door de openstaande deur in de kamer waar wij ons bevonden. Daar bleef zij in het midden, dicht voor ons, staan, en zegde met een matten glimlach, die mij plotseling haar gezicht weer zoo heel geeuwen en vertrouwd als vroeger deed schijnen, tot haren man :

— Zijt gij ook bang voor mij ?

Hij kon geen antwoord geeven. Er kwam geen geluid over zijne lippen. Maar hij wierp zich op de knieen voor haar neder en greep snikkend naar hare vingers, als om zich te overtuigen of zij zelf het was, een schepsel van vleesch en bloed en been, — hij drukte hare handen aan zijn gelaat, aan zijne oogen, aan zijne lippen, — en zijne heete tranen vloeiden er over heen, — en hij weende luid, als een kind, onmachtig om iets te vragen, om iets te begrijpen, — dan dit eene slecht.... dat zij daar weder was....

Eindelijk hinsterde hij, half verstikt, nog twijfelende aan zijn eigen geluk :

— Sibylle — leeft ge werkelijk ?

En zij antwoordde :

— Ik wilde dood voor u zijn ! — Een half jaar lang !.... En als gij mij dan vergeten hadt, geheel en voor altijd, dan zoudt ge een afscheidsbrief van mij gekregen hebben, dien ik in den vorigen herfst schrittelijk bij den advokaat in bewaring gegeven en gisteren weer teruggehaald heb... Ik kon juist nog tusschen andere menschen in een huis treden, toen ge mij zaagt — en gij hebt gedacht, dat ik in het meer lag. Dan zou ik onder een vreemden naam in een vreemd land....

Met vochtige oogen staarde hij haar aan.

— Waarom — waarom hebt ge dat gedaan ? stamelde hij.

— Ik was zoo ongelukkig, en ik zag geen anderen uitweg meer. Ik kon het niet langer zoo uithouden. En toch hoopte ik altijd nog dat ge mij het hadt, maar dat ge het zelf niet wist, en dat ge het eerst merken zoudt als ik weg was.

Hij sloot haar aan zijn borst. Beiden waren stil.

Achter mij kuchte iemand, — en daar stond, in de verwarring onaangemeld binnengetreden, Kugge's oude huisknecht met een brief van zijn heer. Hij gaf hem mij en ging weder. En ik las, op een wenk van mijn neef, die zelf te ontroerd was om te kunnen lezen, de aan hem gerichte regelen :

« Wanneer gij dit schrijven ontvangt, heeft mevrouw van Barenthin weder uw huis betreden, nadat is, tegenover ieder een door mijn eerewoord tot zwijgen gebonden, haar ergisteren te Berlijn had moeten zeggen dat er op mij eene verdenking rust van haar te hebben vermoord. Ik weet dus nu, dat ik geen moordenaar ben. En ook overigens ben ik mij geen schuld bewust, maar veeher net tegenwoordig. Mevrouw Barenthin vertrouwde mij. Daarom hielp ik haar en bracht haar over het meer naar mijne vischhut tusschen het riet ; en laat in den avond te voet over land naar de statie te karow. Toen ik van daar terugkwam, liet ik het schuitje gekanteld op het water drijven. Ik verlaat heden mijn goed en deze streek voor immer — als een man, wien het geluk in dit leven ontzegd is gebleven. Moogt gij wien het beter gegaan is, leeren beseffen wels een schat gij zoo lang reeds bezit ! »

Ik legde den brief terzijde. Mijn neef Klaus keek zijne vrouw aan en zegde diep geschokt, met gevouwen handen :

— Sibylle — vergeef mij.... »

En glimlachend antwoordde zij :

— Wilt ge mij behouden ?

— Als eene heilige zal ik u in eere houden en hebben, mijn leven lang...

Hij sleeg zijne armen om haar heen. Zij kusten elkander. En ik ging stil de kamer uit, om hen met te storen.

— EINDE —

VERDRONKEN

6de vervolg

Dus een man in ambt en waardigheid ! — Die kon toch niet medeplichtig zijn aan eene misdaad — of slechts zoo, dat hij zelf het niet wist.... Wij poedden ons naar hem toe. Hij was thuis en ontving ons terstond : een kleine, dikke heer met een gouden knijpbril. Maar reeds na de eerste inleiding viel hij ons in de rede :

— Met uw verlof, heeren — ge komt mij storen in mijne zondagrust... ik dacht dus dat het om iets heel gewichtigs te doen was... en nu vertelt ge mij van een heer Kugge, dien ik niet ken — mij niet herinner ooit ontmoet te hebben....

— Maar wij vinden toch uwen naam op een door zijne hand beschreven papier...

— Mijn naam... ja, die is bekend genoeg. Ik heb een groote praktijk in civiele zaken. Maar wanneer het eene criminsele zaak betreft, dan zijt ge bij mij niet aan het rechte kantoor, moet ik u zeggen.

Hij stond op, en wij volgden zijn voorbeeld. Maar daar wierp hij een blik op het naamkaartje, dat mijn neef hem had doen overhandigen en de pat vóór hem op de tafel lag, en plotseling vroeg hij :

— Ach — gij zijt M. von Barenthin van Glenzig ?

— Om u te dienen. Waarom vraagt ge dat zoo ?

— Och — zóó maar....

Het viel mij op, dat de kleine man mijn neef nieuwsgierig van terzijde aankeek. Misschien had hij indertijd wel in de dagbladen iets over mevrouw Barenthin's dood gelezen.

Klaus lette er niet op. Hij daalde de trap af, altijd nog half weenelooos van hartzeer, zoodat hij zich aan de leuning moest vasthouden, om niet te struikelen. In het portaal had ik een oogenblik getalmd, om eene sigaar aan te steken ; en toen ik Klaus nu inhaalde, vond ik hem zoo bleek als een geest op de stoep staan. Hij verroerde zich niet, staarde strak in de verte, en eindelijk hief hij wijzend de hand op en mompelde :

— Daar !... daar !...

— Wat dan ? Wat is er ?

— Daar... heb ik daareven mijne vrouw gezien..

De straat was op dezen schoonen zondagnamiddag zoo goed als ledig, en de naaste voetganger minstens honderd meter verwijderd.

— Kom toch tot uzelf, Klaus, zegde ik. Daar is toch niets....

— Neen — daar is niets, mompelde hij mij na, terwijl hij zij wezenloos aankeek. Ik twijfel je aan zijn toerekenbaarheid en vroeg : Hebt ge haar dan duidelijk gezien ?

— Neen... heel even maar... als eene schim daar om den hoek.

In draf liep ik naar den hoek en keek de zijstraat in. Heel in de verte stond een politieagent — op het trottoir aan den overkant slenterde een vrijend paartje — en overigens was er geen levend wezen te bespeuren.

— Komaan, klaus, zegde ik — de aarde kan haar toch niet verzwolgen hebben. Uw verbeelding heeft u eene part gespeeld.

Klaus von Barenthin beet zich op de lip en bedwong zich. Hij sprak geen woord meer, terwijl wij weer naar de statie gingen en met den volgenden trein huiswaarts keerden. Hij was geheel in zichzelf verzonken en verloren.

Zijn koetsier haalde ons bij onze aankomst van de statie al. Zwijgend reden wij naar Glenzig, dat wij eerst diep in den nacht bereikten. Daar stapte Klaus uit. Ik drukte hem de hand en zegde : Morgenvroeg om acht uur ben ik weer bij u. Dan rijden wij onmiddelijk naar de stad, om den officier van justicie op te zoeken.

Hij knikte slechts en ging met gebogen hoofd zijn eenzame huis in. Waarschijnlijk sliep hij dien nacht evenmin als ikzelf. Reeds om zes uur in den morgend was is alweer in de kleeren en slenterde even den tuin in, om mij wat op te frischen, in de morgenlucht. Daar zag ik den herbergier en graanhandelaar Hintsch in zijn karretje aansukkelen, en toen hij bij het hek was zegde ik, in antwoord op zijn eerbiedigen groet, half werktuigelijk :

— Goeden morgen, baas Hintsch ! Wel zóó vroeg al voor de zaken op weg ?

— Ah, mijnheer de baron, ik kom al van een gang terug ;

— Wat ? Om zeven uur in den morgen ?

— Ja — lieve hemel, als de heeren iemand bestellen !... De ritmeester had nog gisteren avond laat om mij gestuurd....

— Ritmeester Kugge ?

— Ja ja ! — De oude Hintsch boog zich vertrouwelijk van den bok tot mij neer... Ik wilde mijne ooren niet gelooven, toen ik daareven hoorde wat hij mij te zeggen had... Dat kapitale goed, waarop zijn grootvader al gezeten heeft, — dat onder den hamer te gaan brengen !... Maar als hij 't nu met alle geweld zoo wil, dan zal ik hem wel op staanden voet een kooper bezorgen — en wel twaalf ook, bij den spotprijs dien hij er voor verlangt.... En het is niet eens onder de roos ! — De ritmeester heeft gezegd dat ik het aan iedereen mag vertellen die het hooren wil... Ik dacht dat mijnheer de baron er al van wist !... Nu, ik moet weer verder. De paardjes worden ongeduldig, nu zij den stal ruiken.... Ik wensch mijnheer een aangenamen morgen !

Dit was een nieuwtje !... Dus, Kugge stelde orde op zijne zaken, zocht een kooper voor zijn goed, vóór hij aangehouden werd. Hij bereidde zich dus voor op de gevolgen zijner daad. Misschien legde hij heden nog voor den rechter eene bekentenis af....

Haastig reed ik naar Glenzig, waar ik met klokslag acht aankwam, Barenthin zat reeds op mij te wachten. Hij was heel koel en kalm. Zwijgend begroetten wij elkaar. Het nieuws, dat ik van Hintsch vernomen had, wilde ik hem eerst in het rijtuig meedeelen, niet in tegenwoordigheid van den knecht, die bij het outlaat bediende. Mijn neef kwam naar de tafel en vroeg :

— Zijt ge reisvaardig ?

— Ja.

Hij nam een kop koffie in de hand, om hem staande uit te drinken. Ik zelf stond aan het venster en keek in den warmen, zonnigen morgen naar buiten.

Op eene weide, niet ver van het heerenhuis, graasde eene kudde jonge koe. Een herderskaap slenterde er achter, spelend met een stokje. En een klaps zag ik hoe de jongen den stok liet vallen en zoo hard hij kon wegliep. Ik dacht eerst dat hij een vlucht wilde vangen. Maar daar sleegen ook de meiden, die aan den waterkant in 't wasschen bezig waren, aan den loop en drongen al zillend, als opgeschrikte ganzen, het huis in — de dikke huisvrouw, die niet zoo gemakkelijk uit de voeten kon, achteraan. Daarbij kon men van uit het venster volstrekt niet zien wat eigenlijk de oorzaak was van dit nieuwe Men hoorde slechts als een verward, veerstemmig geschreeuw, als van vluchtenden.

— Wat is er te doen ? vroeg ik aan Klaus. Is dan al uw volk opeens dol geworden ?

Hij haalde de schouders op en ging naar de deur, om den knecht, die zooeven met het algemeen te onthijgerei de kamer had verlaten, terug te roepen en hem te vragen wat er gaande was. Maar nauwelijks had hij de deur geopend, of daar hoorden wij heel nabij van beneden uit het portaal den gillenden angstkreet eener vrouwelijke stem — het scheen die van het dienstmeisje te zijn — en de knecht op de trap liet het servies met een rinkelenden slag op den grond vallen en stond daar roerloos, met wijd opengesperste oogen naar beneden te kijken, terwijl hij met bevende lippen prevelde :

— Daar... is... mevrouw !... mevrouw !....

En tegelijk ook deek er iets op om de kromming van de trapleuning, en wij zagen met onze eigen oogen wat al die menschen zoo verschrikt had.... Sibylle von Barenthin keerde terug....